

SNEGULJČICA

Jacob in Wilhelm Grimm
Priredila Jennifer Greenway

Nekega zimskega dne je kraljica sedela pri oknu in vezla vezenino na ebenovinastem okvirju. S šivanko se je zbodla v prst in tri kapljice krvi so kanile na sneg na okenski polici.

Rdeča kri je bila na belem snegu tako lepa, da je vzkliknila: »Rada bi imela hčerko, belo kakor sneg, rdečo kakor kri in črno kakor ebenovina!«

Kmalu potem je kraljica rodila hčer; njena polt je bila bela kakor sneg, lička so bila rdeča kakor kri in lasje črni kakor ebenovina. Deklici je dala ime Sneguljčica in ne dolgo po tistem umrla.

Sneguljčica je zrasla in postala najlepše dekle na svetu. Bila je tako dobra in prijazna, da so jo imeli radi vsi, ki so jo poznali. Oboževali so jo celo ptički na drevju in živali v gozdu.

Ko je bila Sneguljčica še majhna, si je oče vzel drugo ženo. Ta je bila zelo lepa, vendar ošabna in hudobna, niti pomisliti ni mogla, da bi bila še katera tako lepa kakor ona.

Kraljica je imela čudežno ogledalo in kadar koli se je pogledala vanj, je rekla: »Zrcalce, zrcalce na steni, povej, katera najlepša v deželi je tej?«

In zrcalo je odgovorilo: »Ti najlepša v deželi si tej.«

Vendar pa je postajala Sneguljčica iz leto v leto lepša. Ko se je nekega dne kraljica spet pogledala v ogledalo in vprašala, katera je najlepša, je zrcalo odgovorilo: »Zelo lepa si, tega nihče ne taji. A Sneguljčica je še lepša kakor ti.«

Ko je kraljica to slišala, je pozelenela od zavisti.

Kraljica je poklicala k sebi lovca. »Odpelji Sneguljčico v gozd in v tej škatli mi prinesi njeno srce,« mu je rekla.

Lovec je odpeljal Sneguljčico globoko v gozd. Ko pa ji je hotel izrupati srce, je Sneguljčica milo zajokala: »Prosim, prizanesi mi! Dovolj, da zbežim v gozd in nikoli se ne bom vrnila domov!«

Sneguljčica se je lovcu zasmilila in spustil jo je. Nato je hudobni kraljici nesel srnino srce v dokaz, da Sneguljčice več ni.

Ko je lovec odšel, je ostala Sneguljčica sama v gozdu. Tako zelo se je zbala strašljivih oblik dreves in šuštjenja listja, da je začela teči. Divje zveri so se zaganjale vanjo, vendar ji niso storile nič žalega.

Sneguljčica je tekla in tekla vse do noči. Tako je bila utrujena, da ni zmogla niti koraka več. Tedaj pa je pred sabo zagledala koč. Stopila je v koč, ki je bila zelo čista in lepo pospravljena. Vse v koč pa je bilo zelo majhno. Mizica je bila pogrnjena z belim prtom na njej je bilo sedem krožnikov, ob vsakem pa žlica, nož in skodelica. Ob steni je v vrsti stalo sedem posteljic.

Sneguljčica je bila zelo lačna in žejna. Z vsakega krožnička je pojedla grižljaj kruha in iz vsake skodelice izpila kapljico vode, ker ni hotela samo z enega vzeti vsega. Nato je legla na posteljice, saj je bila zelo utrujena. Kmalu je trdno zaspala.

Nedolgo zatem so se vrnili gospodarji. V hišici je namreč živelo sedem palčkov, ki so vse dni rudarili. Brž, ko so prižgali sveče, so opazili, da je bil nekdo pri njih, ko so bili zdoma.

»Kdo je jedel z mojega krožnika?« je vprašal prvi.

»Kdo je pil iz moje skodelice?« je kriknil drugi.

In tako se je nadaljevalo, dokler ni sedmi palček zagledal Sneguljčice, ki je trdno spala na njihovih posteljicah. Poklical je še druge in vsi so se začudeno zazrli v spečo Sneguljčico.

»Kako je lepa!« so zašepetali in sklenili, da je ne bodo budili.

Naslednje jutro se je Sneguljčica prestrašila, ko se je zbudila in zagledala sedem palčkov. Ampak ti so se ji prijazno nasmehnil in jo vprašali, kako ji je ime. »Sneguljčica,« jim je odgovorila. Nato jim je povedala vse o hudobni mačehi. Palčki so jo vprašali: »Ali ne bi ostala pri nas? Kuhala nam boš in pospravljala, mi pa bomo pazili nate.« Sneguljčica je privolila. Gospodinjila jim je in zmeraj jih je čakala večerja, ko so se vrnili z dela v rudniku.

Sneguljčica je bila vse dni sama doma, zato so jo palčki posvarili, naj bo pazljiva.

»Nikomur ne odpiraj,« so ji rekli, »kajti hudobna mačeha bo prav gotovo izvedela, kje si in prišla te bo iskat.«

Prav v tistem trenutku je hudobna kraljica pogledala v čudežno ogledalo in vprašala: »Zrcalce, zrcalce na steni, povej, katera najlepša v deželi je tej!«

In ogledalo je odgovorilo: »Zelo lepa si, tega nihče ne taji. Daleč za gorami pa majhna hiška stoji in v njej sedem palčkov drobnih živi. Tam je Sneguljčica, še lepša kot ti.«

Sneguljčica je bila še živa. Čudežno ogledalo ni nikoli lagalo. Hudobna kraljica se je stresla od besa. Ves dan je naklepala in nazadnje je skovala načrt, kako se bo odkrižala Sneguljčice.

Hudobna kraljica je najprej zastrupila jabolko. Polovica je bila bela kakor sneg, polovica rožnato rdeča. Jabolko je bilo videti zelo slastno.

Ko je bilo jabolko pripravljeno, se je kraljica oblekla v ubožno kmetico. Nato je odšla h kočici sedmih palčkov. Ko je kraljica potrkala na vrata, je prišla Sneguljčica k oknu. »Nikogar ne spustim noter,« je zaklicala Sneguljčica. »Samo jabolko bi ti rada prodala,« je odgovorila kmetica. »Na. Poskusi eno!« in ponudila ji je zastrupljeno jabolko. Toda Sneguljčica je rekla: »Ne upam si!« »Se bojiš, da bi te zastrupila?« se je zasmejala kmetica. »Glej, jabolko bom prerezala. Ti vzemi rožnato rdečo polovico, jaz bom belo.« Toda Sneguljčica ni vedela, da je rdeča polovica zastrupljena.

»Prav,« je rekla Sneguljčica, kajti jabolko jo je tako mikalo, da se ni mogla premagati. Željno je zagrizla vanj. Pri priči se je zgrudila mrtva.

Ko so tisti večer prišli palčki domov, je Sneguljčica negibna in bleda ležala na tleh. Klicali so jo in jo tresli, da bi jo zbudili, vendar ni nič pomagalo. Negibno je ležala z zaprtimi očmi. Hudobna kraljica se je v palači zazrla v čudežno ogledalo in vprašala, katera je najlepša. Ogledalo je odgovorilo: »Ti najlepša v deželi si tej.« Končno je bila hudobna kraljica zadovoljna.

Palčki so tri dni jokali ob Sneguljčici. Ker pa je bila videti kakor živa, so naredili stekleno krsto, nanjo pa z zlatimi črkami zapisali njeno ime. Krsto so postavili v gozd. Sneguljčica je dolgo ležala v stekleni krsti, vendar njena lepota ni zbledela. Nekega dne je v gozd prijezdil kraljevič in jo zagledal. Sneguljčica je bila tako ljubka, da se je takoj zaljubil vanjo.

Kraljevič je prosil palčke, naj mu jo dajo in nazadnje so se ga palčki usmilili in privolili. Kraljevič je ukazal služabnikom, naj jo odnesejo v njegovo palačo. Toda na poti se je eden od njih spotaknil. Krsta je padla na tla in košček zastrupljenega jabolka je Sneguljčici zdrsnil iz grla.

Sneguljčica je odprla oči in rekla: »Kje sem?«

»Pri meni in želim, da se poročiš z mano in za zmeraj ostaneš pri meni« ji je odgovoril kraljevič.

Kraljevič je bil tako prijazen in iskren, da je Sneguljčica rekla: »Da.«

In veselo so praznovali njuno poroko. Prišlo je vseh sedem palčkov in plesali so in se veselili.

Hudobna kraljica je bila tako jezna, da je zbežala v gozd in je ni nihče nikoli več videl. In odtlej sta Sneguljčica in kraljevič srečno živela.

